

NAUJA ATRANKOS SERIJOS AUTORĖS KNYGA
KIERA CASS

SIRENA

*Paslaptinga mergina. Jos svajonių vaikinai.
O tarp jų – vandenynas.*

Alma littera

Pirmas skyrius

Keista, kas išlieka atmintyje, kai viskas baigiasi. Vis dar regiu mūsų prabangios kajutės sienų apmušalus, aiškiai matau, koks minkštas buvo kilimas. Prisimenu sūraus vandens kvapą, kuris tvyrojo ore ir smelkėsi į odą, brolių juoką kitame kambaryje, lyg audra būtų smagus nuotykis, o ne košmaras.

Kambaryje visi buvo greičiau susierzinę, o ne išsigandę ar sunerimę. Audra griovė vakaro planus; šįvakar nebus šokių viršutiniame denyje, negalėsiu pasirodyti su naująja suknele. Štai kokie tuomet buvo mano gyvenimo vargai, tokie nereikšmingi, kad kone gėda prisipažinti. Bet tai buvo seniai, kai mano tikrovė buvo tokia puiki, kad atrodė lyg pasaka.

– Jei nesiliaus šitaip supę, nespėsiu prieš vakarienę susišukuoti, – skundėsi mama.

Gulėjau ant grindų, beviltiškai stengdamasi neapsivemti, taigi pakėliau į ją akis. Mamos atspindys priminė filmo afišą, o jos plaukų bangelės gulė tobulai. Bet ji vis būdavo nepatenkinta.

– Gal tu kelkis nuo grindų, – pridūrė ji, pažvelgusi į mane. – O jei užeis tarnai?

Nuklibikščiavau iki šezlongo, kaip visada pakludama, nors nemaniau, kad ten drybsosiu bent kiek elegantiškiau. Užsimerkusi meldžiausi, kad bangos nurimtų. Nenorėjau apsivemti. Ligi tos paskutinės dienos keliavome visiškai įprastai, tiesiog šeimos išvyka iš taško A į tašką B. Dabar nebeprisimenu, kur vykome. Bet prisimenu, kad, kaip visuomet, keliavome stilingai. Buvome viena iš nedaugelio šeimų, kurioms pasisėkė Griūtį išgyventi nepraradus turtų, – o mama labai stengėsi, kad visi tai žinotų. Tad įsikūrėme dailioje kajutėje su pakankamai dideliais langais, turėjome asmeninius stiuardus, skubiai tenkinančius kiekvieną mūsų užgaidą. Svairsčiau, kad reikėtų juos išsikviesti ir paprašyti kibiro.

Štai tuomet, nuo pykinimo apsunkusia galva, kažką išgirdau, sakytum, tolimą lopšinę. Sukilo smalsumas ir, nežinia kodėl, troškulys. Pakėliau svaigstančią galvą ir pamačiau, kad mama taip pat atsigręžė į langą, ieškodama, iš kur sklinda garsas. Susižvelgėme, abiem reikėjo įsitikinti, kad giesmė nepasivaideno. Kai supratome, kad abi ją girdime, vėl pažvelgėme į langą ir įsiklausėme. Muzika buvo svaiginamai graži, lyg tikinčiųjų giesmė.

Tėvelis pažvelgė į kambarį, ant jo kaklo – ką tik uždėtas tvarstis, nes skusdamasis per audrą įsiplovė.

– Ar tai orkestras? – paklausė jis. Jo balsas buvo ramus, bet akyse nejaukiai švietė neviltis.

– Galbūt. Atrodo, sklinda iš lauko, tiesa? – mamai staiga net užgniaužė kvapą iš nekantrumo, ji susiėmė už kaklo ir susijaudinusi nurijo seilę. – Eime pažiūrėti, – ji pašoko ir stvėrė megztuką. Net apstulbau. Ji taip nekeitė lietaus.

– Bet, mamyte, tavo makiažas. Juk ką tik sakei...

– Ak, niekis, – atsakė ji ir užsimetė dramblio kaulo spalvos megztuką. – Užtruksim tik valandėlę. Kai grįšiu, spėsiu susitvarkyti.

– Aš gal niekur neisiu.

Mane muzika viliojo taip pat kaip visus, bet nuo pykinimo net veidas drėko. Šitaip jausdamasis negali niekur eiti, tad dar labiau susirangiau, priešindamasi norui stotis ir keliauti.

Mama atsigręžė ir pažvelgė man į akis.

– Man būtų smagu, jei eitum kartu, – šypsodamasi pasakė ji. Tai buvo paskutiniai mamos žodžiai man.

Jau žiojau prieštarauti, bet nejučia atsistojau ir nuėjau per kajutę paskui ją. Ne šiaip sau paklusau. Reikėjo išeiti į denį. Reikėjo artintis prie tos giesmės. Jei būčiau likusi kajutėje, tikriausiai būčiau iš jos nebeištrūkusi ir paskendusi kartu su laivu. Tuomet būčiau kartu su savo šeima. Danguje ar pragare, o gal niekur, jei visa tai – melas. Bet ne.

Pakilome laiptais, pakeliui prie mūsų jungėsi dešimtys kitų keleivių. Tuomet ir supratau, kad kažkas ne taip. Kai kurie keleiviai skubėjo, brovėsi pro minią, o kiti atrodė taip, lyg vaikščiotų per miegus.

Išėjau į liūtį, prie slenksčio stabtelėjau ir apsidairiau. Rankomis užsidengusi ausis, kad negirdėčiau dundančio griaus-

tinio ir muzikos apžavų, pasistengiau susigaudyti. Pro mane pralėkė du vyriškiai ir nė nemirktelėję šoko į vandenį. Audra juk ne tokia baisi, kad reikėtų šokti iš laivo, tiesa?

Pažvelgiau į jaunėlių brolių, jis rijo lietuvių lyg laukinė katė žalią mėsą. Kai kažkas greta jo pamėgino padaryti tą patį, jie ėmė peštis dėl lašų. Atsitraukiau, ieškodama vidurinėlio. Jo neradau. Jis pradingo minioje, krentančioje per turėklus, man nespėjus nė susivokti, kas čia dedasi.

Tuomet išvydau tėvus, susikibusius už rankų, nugara prigludusius prie turėklų ir atsainiai svyrančius per juos. Jie šypsosi. Ėmiau klykti.

Kas čia dedasi? Ar visi proto neteko?

Klausą pasiekė gaida ir nuleidau rankas, užvaldžius giesmei, baimė ir nerimas išsisklaidė. Tikrai atrodė, kad bus geriau vandenyje, apgobtai bangų, o ne talžomai lietaus. Giesmė masinte masino. Norėjau gerti. Troškau užpildyti ją skrandį, širdį, plaučius.

Apimta šio vienintelio troškulio, prisiartinau prie turėklų. Būtų vienas malonumas gerti tol, kol prisipildyčiau. Beveik nepajutau, kaip persivėriau per turėklus, beveik nieko nejutau, kol veidu skaudžiai tėsčiausi į vandenį ir atgavau amą.

Aš mirsiu.

Ne! – pagalvojau, stengdamasi iškilti į paviršių. – *Nenoriu! Trokštu gyventi!* Devyniolikos metų per maža. Dar tiek valgių neragavau, dar tiek šalių nemačiau. Gal turėsiu vyrą, tikėjausi ir vaikų. Viskas, viskas pražuvo vos per akies mirksnį.

Tikrai?

Neturėjau kada suabejoti, ar balsas nesivaidena. *Taip!*

Ką atiduotum, kad liktum gyva?

Viską!

Akimirksniu išnirau iš putų. Atrodė, kad mano liemenį apglėbė ranka, tvirtai traukianti mane iš po kūnų, kol išnirau. Netrukus gulėjau ant nugaros ir žvelgiau į tris nežemiško grožio merginas.

Siaubas ir nerimas iškart išsisklaidė. Neliko nei audros, nei šeimos, nei baimės. Viskas, kas buvo ir kas bus, – tik šie dailūs, tobuli veidai. Prisimerčiau, apžiūrinėdama jas, galiausiai išpyškinau vienintelį dalyką, kuris šovė galvon.

– Ar jūs – angelai? – paklausiau. – Ar aš miriau?

Artimiausioji mergina žaliomis akimis lyg smaragdai mamos auskaruose ir ryškiai raudonais plaukais, plevenančiais aplink veidą, pasilenkė.

– Tu gyvut gyvutėlė, – užtikrino ji, jos balse pasigirdo žavinga britiška tarmė.

Net išsižiojau. Jei būčiau gyva, ar nejusčiau, kaip gerklę graužia druska? Ar vanduo nedilgytų akių? Ar neturėčiau dar vis justi, kaip nuo smūgio krentant gelia veidą? Tačiau jaučiausi kuo puikiausiai, sveikutėlė. Arba sapnuoju, arba žuvau. Niekaip kitaip.

Tolumoje buvo girdėti klyksmai. Pakėliau galvą ir virš bangų išvydau laivo uodegą, neįtikėtinu kampu kyšančią iš vandens.

Kelissyk švokšdama įkvėpiau, apdujusi nė nesumojau, kad aš dar kvėpuoju, bet girdžiu, kaip aplink visi skęsta.

– Ką prisimeni? – paklausė ji.

Papurčiau galvą.

– Kilimą, – rausiausi atmintyje, prisiminimai jau blėso ir liejosi. – Ir mamos plaukus, – pridūriau virpančiu balsu. – Pas-kui atsidūriau vandenyje.

– Ar prašei, kad liktum gyva?

– Taip, – lemenau svarstydamą, ar ji skaito mano mintis, ar tiesiog visi galvoja tą patį. – Kas jūs?

– Mano vardas Merlina, – meiliai atsakė ji. – Čia Ešling, – ji parodė šviesiaplaukę merginą, o ši nedrąsiai, šiltai šyptelėjo. – O čia Nombeko, – šioji buvo juoda lyg nakties dangus, regis, visai be plaukų.

– Mes – giesmininkės. Sirenos. Jūros tarnaitės, – paaiškino Merlina. – Mes Jai padedam. Mes... Ją maitinam.

Prisimerkiaiu.

– Kuo gi jūra mintą?

Merlina akimis parodė skęstantį laivą, pažvelgiau ir aš ten. Jau beveik visi balsai buvo nutilę.

Mat kaip.

– Tokia mūsų pareiga, o netrukus bus ir tavo. Jei atiduosi Jai savo laiką, Ji suteiks tau gyvenimą. Nuo šios dienos šimtą metų nesusirgsi ir nesusižeisi, nė dienos nepasensi. Kai laikas baigsis, atgausi balsą ir laisvę. Galėsi gyventi.

– Atleisk, – mikčiojau, – nieko nesuprantu.

Merginos jai už nugaros nusišypsojo, bet jų akys atrodė liūdnos.

– Ne. Dabar ir negali suprasti, – atsakė Merlina. Ji perbraukė ranka mano varvančius plaukus, jau elgdamasi su manim

kaip su saviške. – Žinok, nė viena iš mūsų nesupratome. Bet suprasi.

Atsargiai pasikėliau, o kai visai pakilau ant kojų, pasibaisėjusi išvydau, kad stoviu ant vandens. Tolumoje dar plūduriavo keletas žmonių, jie malėsi srovėje, lyg manytų, kad gali išsigelbėti.

– Ten mano mama, – maldavau. Nombeko gailiai pažvelgė ir atsiduso.

Merlina mane apkabino ir pažvelgė į skenduolius. Ji sukuždėjo man į ausį:

– Gali rinktis: likti su mumis arba keliauti ten, kur motina. *Prisijungti* prie jos. O ne ją išgelbėti.

Susimąščiusi tylėjau. Ar ji sako tiesą? Ar galiu rinktis mirtį?

– Sakei, viską atiduotum, kad tik liktum gyva, – priminė ji. – Būk gera, taip ir padaryk.

Jos akyse išvydau viltį. Ji nenori manęs paleisti. Galbūt šiandien ji jau gana mirties prisižiūrėjo.

Linktelėjau galva. Pasiliksiu.

Ji priglaudė mane ir sukuždėjo į ausį:

– Sveika atvykusi į sirenų seseriją.

Tada buvau įsiurbta po vandeniu, gyslas užliejo kažkas šaltas. Ir nors išsigandau, beveik visai neskaudėjo.